

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1009/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6411205047
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6411205047.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Petra Priehodu, v právnej veci navrhovateľky: O. A., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX A. č. XXX, zastúpená splnomocnenou Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom 040 01 Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti odporcovi : GE Money, a.s., so sídlom 811 09 Bratislava, Bottova č. 7, IČO: 17 324 220, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní navrhovateľky zo dňa 24.06.2014 proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom číslo konania 5C/126/2011-213 zo dňa 05.05.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala voči odporcovi vydania bezdôvodného obohatenia v sume 730 eur v znení pripusteného rozšíreného návrhu, zamietol v celom rozsahu a rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p., keď odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože si trovy konania neuplatnil. Súd, postupujúc v intenciách zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14Co/41/2013-196 zo dňa 12.11.2013, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok okresného súdu č.k. 5C/126/2011-163 zo dňa 29.10.2012, konštatoval, že mal z vykonaného dokazovania preukázané, že navrhovateľka uzatvorila dňa 16.02.2003 s odporcom Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver v sume 11 032,- Sk, ktorý navrhovateľka riadne v zmysle dohodnutých splátkových podmienok splatila. Na základe dodatkového produktu P. karty mala navrhovateľka možnosť využívať P. kartu, ktorú ponuku akceptovala, keď na kartu dňa 01.02.2004 vybrala z bankomatu sumu 5 000,- Sk a aktívne kartu využívala za obdobie od 01.02.2004 do 25.04.2007. Odporca oznámil navrhovateľke dňa 29.12.2008, že na karte je dlh v sume 18 633,75 Sk (618,53 eur). Dňa 12.01.2009 doručila navrhovateľka odporcovi Žiadosť o vydanie splátkovej karty E., ktorou požiadala o vyplatenie tohto dlhu v prospech odporcu. Súd skúmal existenciu právneho vzťahu medzi navrhovateľkou a odporcom pričom dospel v záveru, že zmluva o revolvingovom úvere je absolútne neplatný právny úkon, pretože účastníci konania síce uzatvorili individuálne špecifikovanú zmluvu o úvere na nákup tovaru, ale touto zmluvou odporca vnútil spotrebiteľovi aj iný právny úkon, než ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére záujmu spotrebiteľa. Z textu tlačiva vyplýva, že podpisom želanej zmluvy sa spotrebiteľ súčasne zaväzuje a podpisuje aj tú časť textu, ktorá sa týka iného právneho vzťahu, ktorý má vzniknúť až v budúcnosti. Pri zmluve o revolvingovom úvere tak nebola dodržaná písomná forma vyžadovaná ustanovením § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd tak tento právny úkon považoval za absolútne neplatný pre nedodržanie predpísanej formy, pričom neobsahoval ani dohodu strán o podstatných náležitostiach takejto zmluvy, teda o výške úroku, výške úveru, úroku z omeškania

a podobne. Súd prvého stupňa, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušujúcom uznesení, vychádzal zo základnej právnej premisy, že splatením dlhu, a tým urovnaním vzájomných vzťahov a nárokov vyplývajúcich z pôvodnej úverovej zmluvy a z absolútne neplatnej revolvingového zmluvy, a to prostredníctvom splátkovej karty E., sa nastolil úplne nový skutkový i právny stav zaniknutím pôvodného dlhu navrhovateľky jeho splatením v celej sume. Následne súd, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, skúmal plynutie premlčacej doby. Súd uviedol, že subjektívnu premlčaciu dobu je možné posudzovať najneskôr od 12. 1. 2009, kedy bol doručený odporcovi právne relevantný úkon navrhovateľky - a to žiadosť o vydanie splátkovej karty E., ktorou navrhovateľka požiadala o vyplatenie dlhu v sume 618,53 eur a pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby súd považoval za rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia odporcu, a teda objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom, kedy navrhovateľka prefinancovala prostredníctvom splátkovej karty E. svoj predošlý dlh odporcovi. Súd prvého stupňa za zásadné považoval, že navrhovateľka odporcov nárok, vyčíslený v sume 618,53 eur, ktorý mal vzniknúť ako nedoplatok z čerpaných finančných prostriedkov z oboch predošlých použitých kariet, nespochybovala, ak pristúpila na návrh odporcu a podpísala a prijala žiadosť o vydanie splátkovej karty E. s vedomím, že jej vydaním bude z účtu splátkovej karty E. splatený jej dlh voči odporcovi vo výške 618,53 euro. Súd potom ustálil, že až do tohto momentu a do tejto sumy nepovažovala navrhovateľka požadovaný dlh za bezdôvodné obohatenie sa odporcu na jej úkor a subjektívnu premlčaciu dobu je preto nutné posudzovať od tohto momentu - teda od dátumu 12.01.2009, kedy bol odporcovi doručený právne relevantný úkon navrhovateľky - žiadosť o vydanie splátkovej karty E.. Pokiaľ tak subjektívna premlčacia doba začala plynúť odo dňa 12.01.2009, uplynula dňom 12.01.2011 a pokiaľ svoj návrh na začatie konania navrhovateľka podala na súd dňa 04.05.2011, znamená to, že návrh bol podaný po uplynutí subjektívnej dvojročnej premlčacej doby. Objektívna premlčacia doba začala plynúť dňom 26.01.2009, teda dňom, kedy navrhovateľka prefinancovala prostredníctvom splátkovej karty E. svoj predošlý dlh odporcovi. Súd prvého stupňa sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal aj s námietkou navrhovateľky, že zo strany odporcu išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie a je preto nutné posudzovať objektívnu lehotu v 10 ročnej premlčacej dobe. Súd s poukazom na skutočnosť, že samotná navrhovateľka doručila odporcovi žiadosť o vydanie splátkovej karty E. a následne požiadala o možnosť vyrovnania dlhu, ktorý vznikol, potom konštatoval, že nebolo preukázané žiadne úmyselné konanie zo strany odporcu, ktoré by smerovalo k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor navrhovateľky. Úmysel bezdôvodne sa obohatiť na úkor navrhovateľky nebol preukázaný ani z pôvodne uzatvorenej zmluvy medzi účastníkmi konania zo dňa 16.02.2003 - zmluvy o úvere, ktorej súčasťou bola aj zmluva o revolvingovom úvere. Súd konštatoval, že v tom čase uzatvárali predmetné zmluvy o revolvingovom úvere totožným spôsobom aj iné subjekty, pričom až v neskoršom období súdy judikovali, že takáto forma je nesprávna a je nutné uzatvárať riadne písomné zmluvy o revolvingovom úvere. V čase uzatvárania predmetnej zmluvy nebol preukázaný žiadny úmysel odporcu bezdôvodne sa obohatiť na úkor navrhovateľky. Tento úmysel nevyplýval ani z výpovede samotnej navrhovateľky, ani z vykonaného dokazovania. Súd v rozsudku však podotkol, že pri aplikácii či už trojročnej, alebo 10 ročnej premlčacej doby, by bol návrh navrhovateľky premlčaný a to z dôvodu, že subjektívna premlčacia doba uplynula už v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby, nakoľko objektívna premlčacia lehota uplynula dňa 26.01.2012. Vzhľadom na tieto dôvody potom súd uplatnený nárok ako premlčaný zamietol v celom rozsahu.

Proti rozsudku okresného súdu podala navrhovateľka v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Právne posúdenie plynutia subjektívnej premlčacej doby súdom považuje za nesprávne. Uviedla, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná - preukázaná, a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa navrhovateľka dozvedela také skutočnosti, ktoré jej umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Navrhovateľka považuje za absurdné a absolútne nelogické, aby vyplatila prostredníctvom splátkovej karty E. svoj dlh, o ktorom by vedela, že sa jedná o jej bezdôvodné obohatenie. Toto konanie navrhovateľky je skôr dôkazom toho, že konala v omyle a hlavne v presvedčení, že odporca má voči nej pohľadávku. Opakovane tak poukazuje na skutočnosť, že sa o bezdôvodnom obohatení preukázateľne dozvedela až začiatkom mesiaca január 2011, tak ako je to uvedené v žalobnom návrhu a jej návrh na začatie konania tak bol preukázateľne podaný v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote. V odvolaní navrhovateľka poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33/Odo/306/2005 zo dňa 27.03.2007, podľa ktorého sa vyžaduje skutočná, a nielen predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa o tom môže dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Aj s poukazom na obdobný záver prijatý Najvyšším súdom Českej republiky v rozhodnutí zo dňa 31.08.2000, sp. zn.

25Cdo/2581/98 vyplýva záver, že pre plynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty je rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvedel o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Obdobný záver prijal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo/121/2009 zo dňa 23.02.2011, podľa ktorého pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Na základe uvedenej skutočnosti teda navrhovateľka navrhuje, aby odvolací súd v celom rozsahu zrušil rozsudok súdu 1. stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si v odvolaní uplatnila a vyčíslila aj trovy odvolacieho konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky nevyjadril.

V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Okresný súd Žiar nad Hronom po tom, čo Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 14Co/41/2013-196 zo dňa 12.11.2013 zrušil rozsudok okresného súdu č.k. 5C/126/2011-163 zo dňa 29.10.2012, mal v konaní ustálený nasledujúci skutkový stav :

Navrhovateľka si návrhom datovaným dňa 02.05.2011 uplatnila voči odporcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 538,31 eur spolu s príslušenstvom, ku ktorému malo dôjsť na tom skutkovom základe, že uzatvárala s odporcom Zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.02.2003, pričom tvrdila, že vopred pripraveným formulárom úverovej zmluvy jej odporca vnútil iný úkon, než iba ten, ktorý bol v danom okamihu vo sfére jej záujmu. Podpisom želanej zmluvy o úvere súčasne podpísala aj tú časť textu, ktorá sa týkala absolútne iného právneho vzťahu - konkrétne dala súhlas s uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere bez osobitnej písomnej zmluvy. Odporca jej následne zaslal list zo dňa 30.12.2003, v ktorom uviedol, že na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXX jej ako poďakovanie zasiela darček - nákupnú kartu P. s vopred stanoveným úverovým rámcom. Následne jej odporca listom zo dňa 11.09.2007 zaslal novú verziu kreditnej P. karty, pričom však žiadne ďalšie nové úverové či revolvingové zmluvy s odporcom nepodpisovala. Z uvedených kariet však podľa vlastného tvrdenia navrhovateľka vyberala peňažné prostriedky a tieto karty pravidelne využívala. Listom zo dňa 30.10.2008 bola odporcom informovaná o výpovedi zmluvy a zablokovaní kreditnej P. karty, nakoľko na nej vznikol dlh vo výške 618,53 eur, na ktorého splatenie bola vyzvaná listom zo dňa 29.12.2008. Navrhovateľka tvrdila, že nakoľko nemala k dispozícii dostatok finančných prostriedkov, bola nútená pristúpiť na návrh odporcu a podpísala a prijala predvyplnenú žiadosť o vydanie Splátkovej karty E. s tým, že jej vydaním bude z účtu splátkovej karty E. splatený dlh voči odporcovi vo výške 618,53 eur. Sama navrhovateľka nepopierala v návrhu, že karty vydané odporcom pravidelne využívala a vyberala na ne peňažné hotovosti z bankomatov. Z kreditných kariet za obdobie ich používania vybrala finančnú čiastku vo výške 1 941,85 eur. Platením mesačných splátok zaplatila navrhovateľka odporcovi sumu 1861,63 eur a z karty E. bola dňa 02.01.2009 odporcovi zaplatená suma 618,53 eur. Spolu tak navrhovateľka zaplatila odporcovi sumu 2 480,16 eur, čím mu podľa jej tvrdenia zaplatila navyše 538,31 eur, o ktorú čiastku sa odporca mal na jej úkor bezdôvodne obohatiť. Na pojednávaní konanom dňa 08.08.2012 navrhovateľka rozšírila svoj nárok o sumu 191,69 eur a súd uznesením pripustil zmenu návrhu v tomto rozsahu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Odvolací súd vyslovil pre súd prvého stupňa právne záväzné stanovisko, že ohľadom momentu začatia plynutia premlčacej doby z právneho titulu prijatia bezdôvodného obohatenia zo strany odporcu je

zásadné, že navrhovateľka odporcov nárok vyčíslený v sume 618,53 eur, ktorý mal vzniknúť ako nedoplatok z čerpaných finančných prostriedkov z oboch používaných kreditných kariet a to ku dňu 29.12.2008, nespochybňovala a pokiaľ pristúpila na návrh odporcu a podpísala a prijala žiadosť o vydanie Splátkovej karty E. s vedomím, že jej vydaním bude z účtu splátkovej karty splatený jej dlh voči odporcovi vo výške 618,53 eur, možno mať za to, že až do tohto momentu a do tejto sumy nepovažovala požadovaný dlh za bezdôvodné obohatenie sa odporcu na jej úkor. Splatením dlhu a tým urovnaním vzájomných vzťahov a nárokov vyplývajúcich z pôvodnej úverovej zmluvy a z absolútne neplatnej revolvingovej zmluvy a to prostredníctvom Splátkovej karty E. na základe zmluvy uzatvorenej dňa 12.01.2009, sa tak nastolil úplne nový skutkový i právny stav, a to zaniknutím pôvodného dlhu navrhovateľky jeho splatením v celej sume. Reálne a preukázateľne sa mohla navrhovateľka dozvedieť, že sa na jej úkor odporca bezdôvodne obohatil na základe jeho oznámenia o výpovedi zmluvy a zablokovaní kreditnej P. karty a pri oznámení, že na nej vznikol dlh vo výške 618,53 eur, na ktorého splatenie bola vyzvaná listom zo dňa 29.12.2008. Subjektívnu premlčaciu dobu je tak nutné posudzovať od tohto momentu, najneskôr však od 12.01.2009, kedy bol doručený odporcovi právne relevantný úkon - žiadosť o vydanie Splátkovej karty E., v ktorej navrhovateľka požiadala o vyplatenie dlhu v sume 618,53 eur. Uzavretím zmluvy zo dňa 12.01.2009 o vydanie Splátkovej karty E. vznikol nový právny stav uspokojením a urovnaním nárokov z predchádzajúcich vzťahov navrhovateľky a u odporcu nešlo tak o bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu (platnosť Žiadosti o vydanie Splátkovej karty E. zo dňa 12.01.2009 nenamietala ani navrhovateľka, a nevyslovil ju ani súd). Pre počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je tak rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia odporcu, teda dňom, kedy navrhovateľka prefinancovala prostredníctvom Splátkovej karty E. svoj predošlý dlh odporcovi. Týmto okamihom je tiež určený začiatok objektívnej premlčacej doby. Súd prvého stupňa pokiaľ meritórne vo veci rozhodol, vychádzal z právneho usmernenia vyplývajúceho zo záväzného stanoviska odvolacieho súdu vysloveného v predošlom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, pričom závery o nepreukázaní úmyslu odporcu bezdôvodne sa obohatiť na úkor navrhovateľky a tým aj nemožnosť na daný prípad aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu, súd presvedčivo zdôvodnil. Používanie platobných kariet navrhovateľkou bolo založené na dobrovoľnom konaní, ako aktívna reakcia navrhovateľky na ponuky zo strany odporcu na využívanie konkrétnych úverových produktov, pričom bolo na slobodnej vôli a úmysle navrhovateľky zaslané úverové karty ignorovať alebo ich aktívne používať, ako to bolo v danom prípade. Zo strany navrhovateľky sa vyžadovali aktívne úkony jednak smerujúce k ďalšej korešpondencii s odporcom - pristúpenie na podmienky stanovené odporcom a to podpísaním žiadosti o vydanie splátkovej karty E., jednak aj ďalšími nevyhnutnými aktívnymi úkonmi zo strany navrhovateľky k tomu, aby mohla kartu využívať - aktivovanie PIN kódu, ako aj vykonanie určitých konkrétnych úkonov pre to, aby karta bola aktívna. Vzhľadom na všetky tieto nevyhnutné úkony aktívnej spolupráce navrhovateľky smerujúcimi k tomu, aby následne karty aj využívala po dobu niekoľkých rokov, nemožno potom žiadny úmysel zo strany odporcu smerujúci k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor navrhovateľky vyvodzovať. Odvolací súd poznamenáva, že ani samotná navrhovateľka neprodukovala v konaní žiadne relevantné dôkazy, ktorými by tento úmysel odporcu na jej úrok sa bezdôvodne obohatiť bol v konaní hodnoverne preukázaný.

Odvolací súd, v sporových konaniach striktnie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) poznamenáva, že pokiaľ odvolateľka v odvolacom konaní spochybňuje moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vzhľadom na skutočnosť, kedy sa dozvedela o tom, že sa odporca na jej úkor bezdôvodne obohatil, nie je možné sa stotožniť s jej tvrdením, že za takýto moment je nutné považovať presne neurčený okamih a to „niekedy v mesiaci január 2011“, kedy sa na internetovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky oboznámila s právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 17/Cbo/95/2009 zo dňa 8. 3. 2010, ktorý riešil obdobnú právnu i skutkovú otázku. Ohľadom plynutia objektívnej i subjektívnej premlčacej doby už vyslovil odvolací súd právne záväzný názor vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 14Co/41/2013-196 zo dňa 12.11.2013, ktorým rušil predchádzajúci rozsudok okresného súdu č.k. 5C/126/2011-163 zo dňa 29.10.2012 a je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľka, ako odvolateľka, neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvého stupňa, respektíve aj odvolaciemu súdu v priebehu predošlých dvoch odvolacích konaní, ani nežiadala doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ustanovení § 213 ods. 4 a 5 O.s.p. o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť prezentované v predošlom konaní. Odvolací súd preto zotrváva na už vyslovenom právnom názore, pretože nebola v konaní po vrátení veci späť do štádia prvostupňového konania produkovaná či preukázaná žiadna tak právne či skutkovo zásadná okolnosť, ktorá by mala za následok nutnosť prehodnotiť už raz vyslovené právne

záväzné stanovisko nadriadeného súdu. Pre vyslovenie odlišného právneho názoru, ako už v tejto veci raz vyslovil odvolací súd, preto neboli zákonné dôvody.

Nakoľko prvostupňový súd ohľadom plynutia subjektívnej i objektívnej premlčacej doby rešpektoval už raz vyslovený právny názorom odvolacieho súdu, odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol.

Pokiaľ v dôsledku uplynutia subjektívnej premlčacej doby dňom 12.01.2011 sa odporca v konaní úspešne dovolal premlčania uplatneného nároku voči nemu návrhom doručeným okresnému súdu dňa 04.05.2011, okresný súd vec správne rozhodol, keď uplatnený nárok ako premlčaný v celom rozsahu zamietol. Odvolací súd potom na základe uvedeného rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O.s.p. a odporcovi, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslil a odvolací súd tak má za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatňuje.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.